

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Wojewody Lubuskiego

NK-I.4131.22.2021.ASz

z dnia 27 lutego 2021 r.

Rada Miejska w Świebodzinie

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713 i 1378)

stwierdzam nieważność

§ 2 uchwały Nr XXVI/364/2021 Rady Miejskiej w Świebodzinie z dnia 29 stycznia 2021 r. w sprawie: zwolnienia i zwrotu części opłaty pobranej od przedsiębiorców za korzystanie z zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia w miejscu sprzedaży na terenie Gminy Świebodzin za rok 2021.

Uzasadnienie

Na sesji 29 stycznia 2021 r. Rada Miejska w Świebodzinie podjęła uchwałę Nr XXVI/364/2021 w sprawie: zwolnienia i zwrotu części opłaty pobranej od przedsiębiorców za korzystanie z zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia w miejscu sprzedaży na terenie Gminy Świebodzin za rok 2021 (dalej uchwała).

Uchwała została doręczona organowi nadzoru 29 stycznia 2021 r.

Po przeprowadzeniu analizy prawnej organ nadzoru stwierdza, że § 2 uchwały istotnie narusza prawo, tj. art. 31zzca ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020 r. poz. 374 ze zm., dalej ustawa COVID-19) z uwagi na nieuprawnioną modyfikację przepisu kompetencyjnego oraz nieprawidłową jego realizację.

Przepisem § 1 uchwały Rada Miejska w Świebodzinie postanowiła zwolnić przedsiębiorców prowadzących sprzedaż napojów alkoholowych na terenie Gminy Świebodzin z opłaty I, II i III raty za korzystanie z zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia w miejscu sprzedaży należnej w 2021r..

Przepisem § 2 Rada Miejska w Świebodzinie postanowiła przyznać zwrot opłaty pobranej od przedsiębiorców, którzy wnieśli opłatę do 31 stycznia 2021 r. za korzystanie z zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia w miejscu sprzedaży.

Podstawę prawną do podjęcia niniejszej uchwały stanowi przepis art. 31zzca ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy COVID-19, zgodnie z którym: Rada gminy może, w drodze uchwały, zwolnić z opłaty, o której mowa w art. 11¹ ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, należnej w 2020 r. lub w 2021 r. lub przedłużyć termin na jej

wniesienie. Stosownie do treści ust. 2 pkt 2 tego przepisu: w przypadku zwolnienia z opłaty, rada gminy, w uchwale, o której mowa w ust. 1, może przyznać zwrot określonej części opłaty pobranej od przedsiębiorców, którzy wnieśli jednorazowo opłatę za rok 2021 w terminie do dnia 31 stycznia 2021 r.

Przepis art. 11¹ ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (tekst jednolity Dz.U.2019.2277 ze zm.) przewiduje z kolei, że: W celu pozyskania dodatkowych środków na finansowanie zadań określonych w art. 41 ust. 1 gminy pobierają opłatę za korzystanie z zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych, o których mowa w art. 18. Dalsza regulacja art. 11¹ ust. 2 - ust. 6 określa sposób obliczenia opłaty w zależności od tego, czy opłatę wnosi przedsiębiorca wnioskujący o zezwolenie na sprzedaż alkoholu, czy też przedsiębiorca taką sprzedaż już prowadzący. Stosownie natomiast do ustępu 7 tego przepisu opłata, o której mowa w ust. 1, wnoszona jest na rachunek gminy w każdym roku kalendarzowym objętym zezwoleniem w trzech równych ratach w terminach do 31 stycznia, 31 maja i 30 września danego roku kalendarzowego lub jednorazowo w terminie do 31 stycznia danego roku kalendarzowego.

Biorąc pod uwagę zakres upoważnienia ustawowego, o którym mowa w art. 31zzca ust. 2 pkt 2 - w przypadku przyznania przez radę gminy zwolnienia, o którym mowa w art. 31zzca ust. 1 ustawy COVID-19 - ustawodawca do kompetencji rady gminy pozostawił wyłącznie stanowienie w zakresie określenia, jaka część opłaty będzie zwracana przedsiębiorcom, którzy wnieśli ją jednorazowo w terminie do 31 stycznia 2021 r. (z literalnego brzmienia przepisu wynika bowiem wprost, że rada gminy może przyznać zwrot określonej części pobranej opłaty, a zatem wyłączona jest możliwość przyznania zwrotu wniesionej opłaty w całości). Tym samym, rada gminy w uchwale musi określić, jaka część opłaty będzie podlegała zwrotowi. Jednocześnie rada gminy nie posiada kompetencji do określenia kręgu adresatów normy, albowiem już ustawodawca przesądził, że zwrot będzie ewentualnie przysługiwał wyłącznie tym przedsiębiorcom, którzy wnieśli opłatę jednorazowo w terminie do 31 stycznia 2021 r. Nieuprawnione są zatem jakiekolwiek zabiegi legislacyjne lokalnego prawodawcy, które umożliwiałyby przyznanie zwrotu również tym przedsiębiorcom, którzy w terminie do 31 stycznia 2021 r. wnieśli wyłącznie pierwszą ratę opłaty.

Taka regulacja wydaje się również uzasadniona dostrzeżoną przez ustawodawcę koniecznością umożliwienia gminie równego traktowania przedsiębiorców, tzn. uniknięcia sytuacji uprzywilejowania przedsiębiorcy, który uiścił opłatę jednorazowo w porównaniu z przedsiębiorcą, który wpłacił pierwszą ratę opłaty. W sytuacji przyznania, wbrew regulacji ustawowej, prawa do zwrotu całej opłaty temu pierwszemu przedsiębiorcy, ten drugi znajdowałby się w gorszej sytuacji, albowiem ustawodawca nie przyznał mu prawa do zwrotu tej raty. Aby zatem zapobiec sytuacji nierównego traktowania przedsiębiorców, zwrot opłaty dla przedsiębiorcy, który uiścił ją jednorazowo, może być jedynie częściowy. Taka regulacja służy także zapobieganiu nadmiernemu uszczupleniu środków budżetowych gmin przeznaczanych na prowadzenie działań związanych z profilaktyką i rozwiązywaniem problemów alkoholowych oraz integracją społeczną osób uzależnionych od alkoholu, albowiem dochody z opłaty służą właśnie tym celom.

Kierując się przedstawioną powyżej wykładnią przepisu kompetencyjnego zdaniem organu nadzoru Rada Miejska w Świebodzinie nie wypełniła prawidłowo delegacji ustawowej, nie określiła bowiem w § 2 uchwały, jaka część opłaty będzie podlegała zwrotowi, a jednocześnie w nieuprawniony sposób zmodyfikowała przepis ustawowy, nie wskazując, że zwrot ten będzie mógł

być przyznany wyłącznie tym przedsiębiorcom, którzy wnieśli opłatę jednorazowo w terminie do 31 stycznia 2021 r. Adresatami normy są bowiem przedsiębiorcy, którzy wnieśli opłatę do 31 stycznia 2021 r. za korzystanie z zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia w miejscu sprzedaży. Należy jednak zauważyć, że przedsiębiorcy decydujący się na wniesienie opłaty w trzech równych ratach, w terminie do 31 stycznia danego roku również wnoszą opłatę, tylko w niższej wysokości z uwagi na decyzję przedsiębiorcy o wniesieniu jej w ratach. Naruszenia te w ocenie organu nadzoru mają charakter istotny, skutkujący stwierdzeniem nieważności uchwały w zakwestionowanej części.

Uchwała podjęta na podstawie art. 31zzca ustawy COVID-19 stanowi akt prawa miejscowego. Tym samym organ wykonujący kompetencję prawodawcy zawartą w upoważnieniu ustawowym, jest obowiązany działać ściśle w granicach tego upoważnienia. W państwie prawa organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa (art. 7 Konstytucji). Z konstytucyjnej zasady praworządności wynika, że zadania i kompetencje, sposób ich wykonania oraz więzi między podmiotami administracji publicznej są uregulowane prawnie. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, realizując przysługujące mu kompetencje, powinien ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu kompetencyjnym. Przekroczenie kompetencji, jej niewypełnienie lub nieprawidłowa realizacja przez radę gminy przy podejmowaniu ww. uchwały powinny być traktowane jako istotne naruszenie prawa, skutkujące nieważnością uchwały w całości lub w części. Powyższe stanowisko organu nadzoru, potwierdza uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego oz. we Wrocławiu z dnia 14 kwietnia 2000 r. (sygn. akt I SA/Wr 1798/99, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych), w którym stwierdzono, iż: opierając się na konstrukcji wad powodujących nieważność można wskazać rodzaje naruszeń przepisów, które trzeba zaliczyć do istotnych, skutkujących nieważnością uchwały organu gminy. Do nich należy naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego - przez wadliwą ich wykładnię - oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał.

Wyczerpujące wyliczenie przez ustawodawcę kwestii, które winny zostać uregulowane w uchwale organu stanowiącego, jest także równoznaczne z koniecznością formułowania norm prawnych tej uchwały ściśle w granicach upoważnienia ustawowego, bez redagowania w niej takich przepisów, które by te granice przekraczały. Przepis ten stanowi bowiem delegację ustawową dla wydania aktu prawa niższej rangi, ściśle określając zakres spraw, które mogą być przedmiotem unormowania uchwały rady gminy. Nie daje on prawa radzie gminy ani do stanowienia aktów prawa miejscowego regulujących zagadnienia inne niż wymienione w przywołanym przepisie, ani podejmowania regulacji w inny sposób niż wskazany przez ustawodawcę, gdyż oznaczałoby to wykroczenie poza zakres delegacji ustawowej (por. wyroki: Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia: 8 listopada 2012 roku, sygn. akt: II OSK 2012/12, 7 kwietnia 2010 roku, sygn. akt: II OSK 170/10 oraz wyroki Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w: Poznaniu z dnia 23 października 2013 roku, sygn. akt: IV SA/Po 748/13, z dnia 3 października 2013 roku, sygn. akt: IV SA/Po 507/13, Szczecinie z dnia 18 kwietnia 2013 roku, sygn. akt: II SA/Sz 238/13, Gliwicach z dnia 3 lipca 2014 roku, sygn. akt: II SA/Gl 465/14, Bydgoszczy z dnia 21 grudnia 2010 roku, sygn. akt II SA/Bd 1299/10, Łodzi z dnia 7 maja 2010 roku, sygn. akt: II SA/Łd 239/10 (wszystkie orzeczenia są

dostępne w internetowej Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych pod adresem orzeczenia.nsa.gov.pl). Warto w tym miejscu przywołać wyrok z dnia 9 września 2014 roku, sygn. akt: II OSK 654/14, w którym Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że gmina nie może wykroczać poza swoje kompetencje nawet, jeśli cel wprowadzanych wymogów dla mieszkańców jest słuszny (publ. Gazeta Prawna 2014/175/7).

Skoro zatem w uchwale podejmowanej na podstawie art. 31zzca ust. 1 i ust. 2 ustawy COVID-19 mogą znaleźć się tylko takie postanowienia, których przedmiot mieści się w zakresie wyznaczonym przez omawiany przepis, to wszelkie odstępstwa od katalogu sformułowanego w tym przepisie przesądzają o naruszeniu przepisu upoważniającego, jak i konstytucyjnej zasady praworządności w zakresie legalności aktu prawa miejscowego, co stanowi istotne naruszenie prawa, którego skutkiem jest stwierdzenie jego nieważności we wskazanej części.

Pouczenie:

Od niniejszego rozstrzygnięcia służy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. w terminie 30 dni od doręczenia rozstrzygnięcia za pośrednictwem Wojewody Lubuskiego.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Z up. WOJEWODY LUBUSKIEGO

Paweł Witt

Dyrektor

Wydziału Nadzoru i Kontroli